

*Te vagy, Uram, a mécsesem,
az Úr fénysugarat küld
nekem a sötétbe.*

(2Sám 22,29)

A NAGYKÁTAI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET HÍRLEVELE

V. évfolyam 2. szám

2018. június

Semmi dolgot ne tégy azon

Itt a nyár! A pihenés és feltöltődés időszaka. Jól tudjuk és érezzük kell időt találni a feltöltődésre. Isten a maga felfoghatatlan bölcsességében úgy alkotta meg az embert és ezt a teremtet világot, hogy szerves részét képezi – kellene, hogy képezze – a nyugalom, a pihenés időszaka. Gondoljunk csak a negyedik parancsolatra, vagy Jézus imádságos, magányos óráira.

Nekünk valahogy mégsem megy ez sem túl jól. Kiesünk a ritmusból, nem figyelünk a nyugalom napjára, az Úr megszentelt idejére. Nem tartjuk fontosnak a minőségi feltöltődést. Pedig valahol mélyen erre vágyunk legbelül, de balga módon mégis a világ által kínált szórakozást választjuk az Isten adta nyugalom ideje helyett.

Ruth könyvében – amit a júniusi bibliaórákon részletesen tanulmányozunk – Naomi ezért imádkozik, mikor elbocsájta menyeit. Nyugalomért, otthonért, biztonságért, házasságért, hiszen abban a korban ez biztosította csupán a tisztességes nyugalmat és jólétet egy asszony számára. Ezt a mindenre kiterjedő testi-lelki nyugalmat nekünk is Istentől kell elkérnünk, hogy

Jézusban adjon nekünk békességet úgy, ahogy csak Ő tudja adni, s nem ahogy a világ adja.

Krisztussal járni, s keresztyénként élni nem csupán az aktív tevékenységeinket kell hogy átformálja, hanem a pihenésünket, a nyugalom idejét is.

Pihenni is jól kell tudni, Isten szeretetétől vezetve, hogy olyan erő töltjön fel és át bennünket, ami a Lélektől ered.

De mit tesz Naomi később, mikor már Ruth-tal együtt visszatért ősei városába? Nézzük csak meg, mit is mond ez a bölcs asszony a harmadik fejezet elején? Maga fog neki saját kérése megvalósításának.

Tehát az Istenre hangolódásunk, imádságos viták és csendes elmélkedés után, mi magunk is tevékeny részei leszünk, sőt mi több, kell lennünk Isten tervének. Isten terve a hetedik nap is, a pihenés és a nyugalom, amitől jól lesz dolgunk. Tegyük meg tehát mi is lehetőségeinkhez mérten mindent azért, hogy legyen nyugalomunk, legyen pihenésünk. Áldott nyarat és vakációt a testvéreknek!

Faragó Dávid lelkipásztor

Pünkösdi konfirmáció

Minden gyülekezet életében jelentős esemény a konfirmáció, amikor hitben megerősödött testvéreink a gyülekezet közössége előtt is bizonysgot tesznek döntésükről.

Idén pünkösdkor három gyülekezeti tag kötelezte el magát egyházunk rendtartása szerint Jézus Krisztus követése mellett.

Hajnal Hajnalka, Kádár Marica Fanni és Scsavicniczki Eszter először a presbitérium előtt adott számot tudásáról, majd a gyülekezetnek tett bizonysgot, és részesült első alkalommal teljes jogú egyháztagként az úrvacsora sákramentumában.

Döntésükre, életükre Isten gazdag áldását kívánjuk.

Önállósodás pro és kontra

2015-ben, gyülekezetünk centenárium ünnepi istentiszteletén Ft. Bogárdi Szabó István püspök úr megkérdezte: ha száz éves a gyülekezet, miért missziói egyházközség még. Ezzel indult a történet. Illetve dehogy ezzel. A történet sokkal régebben kezdődött...

1915. február 28-án az addig a szomszédos Szentmártonkáta lelkesének és gyülekezetének részeként, nagykáta szórványban működő református gyülekezet fiókegyházközséggé alakult. Ezzel hivatalosan is létrejött a nagykáta gyülekezeti közösség. Ettől a pillanattól folyamatosan arra törekedtek eleink, hogy önálló egyházközség jöjjön létre. 1920-ban már saját templom építéséért munkálkodott a gyülekezet.

Ismét mérföldkő volt, amikor 1946-ban a szentmártonkáta református egyházközség presbitériuma a 61/1946. számú határozatában kimondta: *„készségesen kiengedi fiókegyházát és nemcsak a nagykáta, de a tápiószentmártoni és tápióbicskei hívek intenzívebb lelkigondozása céljából is kéri az egyházmegyétől Nagykáta, Tápiószentmárton és Tápióbicske társítását s egy missziói közösségbe összekapcsolását.”* Jogiilag ezzel a döntéssel megvalósult a nagykáta gyülekezet tényleges önállósága, és létrejött a Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközség.

Egyházunk törvénye szerint a missziói egyházközségben a feladatok ellátása, különösen a lelkész állás fenntartása az Országos Református Egyházi Közalap, egyházkerület vagy egyházmegye támogatásával történik. Lelkészét az illetékes püspök nevezi ki. A missziói státusz tehát egyfajta gyámság alatt élést jelent, nem teljes önállóságot. Néhány kérdésben – például a lelkész választásában – nincs önálló döntési joga a közösségnek. A missziói lét előnye, hogy csekély mértékű hozzájárulást kap az egyházközség a lelkész javadalmához. A mi esetünkben

ez körülbelül havi 28 ezer forint. Hátránya viszont, hogy a missziói egyházközségekről az a kép alakult ki, miszerint kevésbé életképesek, gyengék, támogatásra, gyámságra szorulók.

Közösségünkéről ez egyáltalán nem mondható el, hiszük és tapasztaljuk, hogy sok tekintetben erősebbek, összetartóbbak vagyunk, mint számos anyaegyházközség.

Az elmúlt három esztendőben sokszor felvetődött az önállósodás kérdése. Sokat imádkozott a presbitérium Isten válaszáért. Nem kapkodtunk, megfontoltan haladtunk. Felmértük anyagi lehetőségeinket, az előnyöket, hátrányokat.

A 2017-es lelkészváltáskor is megtapasztaltuk a missziói lét pozitív és negatív hatásait. Némileg megnyugtató volt, hogy a lelkészt a püspök nevezi ki, nekünk nem sok beleszólásunk van ebbe. Megnyugtató volt, mert úgy gondoltuk, ha nem találunk alkalmas lelkészt, majd a püspök küld valakit. Ugyanakkor öntudatos és céltudatos gyülekezeti közösségünk, presbitériumunk nehezen élte meg, hogy nem saját akaratunkból, szabadon választunk, hívunk meg lelkipásztort.

Hosszas előkészítő munka, egyeztetések és előzetes döntések után a 2017 decemberében leköszönő presbitérium nagy bölcsességet tanúsítva arra az álláspontra helyezkedett, hogy ő már nem kíván ez ügyben dönteni, előkészíti a döntést, de a végső szó kimondását átadja a 2018. január 1-jén hivatalba lépő új testületnek.

Mivel az anyaegyházközség elesik a lelkész javadalom részbeni támogatásától, így fontos volt megvizsgálni, vajon anyagi erőforrásaink elegendőek-e. Az elmúlt években tapasztalt létszámbeli és anyagi gyarapodásból azt láttuk, hogy az Úr gondosan vezetett idáig minket, és mára megérlelte az önállósá válás feltételeit. Míg más egyházközségekben sok panaszt hallunk a fogyatkozó lé-

lekszámra, a széthúzásokra, ellentétekre, addig azt tapasztaljuk, hogy nálunk folyamatosan erősödik a közösség, melynek a lelkészváltás nemhogy lendületét nem törte, hanem új lendületet adott.

Az anyagi lehetőségek megteremtése érdekében döntött úgy még a leköszönő presbitérium, hogy 2018 januárjától megemeli az egyházfenntartói járulék összegét. A gyülekezetet támogató ReFormák Alapítvány is egyre erősödik, így a kieső egyházmegyei támogatást ezekből a forrásokból fedezni tudjuk. Úgy számoltunk, hogy az önállósá válással havi szinten mintegy 40–50 ezer forinttal több kiadásunk keletkezik, de most úgy látszik, hogy bevételeink erre fedezetet nyújtanak.

Az önálló anyaegyházközséggé válás nem csak egy jogi aktus. A lépés a város, a világi társadalom felé is egy üzenet, miszerint erős, Istenben bízó és gyarapodó közösség a miénk. Büszkéek lehetünk több mint 100 éves múltunkra, és büszkéek lehetünk arra, hogy elődeink törekvéseit mi válthatjuk be. Büszkeségünk nem az adhat alapot, hogy mi mit tettünk az elmúlt évszázadban, hanem az, hogy Istenre figyelve tudtunk eszközök lenni az Ő kezében, hogy bele tudtunk simulni terveibe, és hagytuk, hogy vezessen minket. Így juthattunk el idáig, mely útért egyedül az Úr a dicsőséges.

Önállósá válásunkról a presbitérium határoz, az egyházmegyei közgyűlés mondja ki a döntő szót, de a közösség működtetése mindannyiunk, az egész gyülekezet feladata. Közösén vagyunk felelősek azért, hogy szegyenbe ne maradjunk, hogy a jövőben is megálljunk saját lábunkon, és esélyt, lehetőséget teremtsünk utódainknak újabb száz esztendőre.

Mindezeket mérlegelve, Istent segítségül hívva, az Ő gondoskodásába és a jövőbe vetett hittel a gyülekezet presbitériuma 2018. január 10-én meghozta 3/2018. (I.10.) szá-

mú határozatát, mely szerint: „A Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközség presbitériuma az egyházközség anyaegyházközségé válását, egyben a tápióbicskei és tápiószentmártoni gyülekezet rész szórványgyülekezetté alakítását határozza el. Felkéri a lelkipásztort, hogy a döntést terjessze fel az Esperesi Hivatalhoz.”

Döntésünket eljuttattuk a feleltes szervekhez, a közgyűlés jóváhagyására várunk. Ha elfogadják önállósodási szándékunkat, úgy egyházközségünk a jelenlegi formában megszűnik, és új néven létrejön a Nagykáta Református Egyházközség. A tápióbicskei és tápiószent-

mártoni gyülekezet részünk szórványgyülekezetünkkel alakul, a missziói lelkési státusz – ezzel a jelenlegi lelkész megbízatása is – megszűnik. Létrejön egy új önálló gyülekezeti lelkési állás, melyet a hatályos egyházi törvények szerint immár önállóan, szabad akaratunk szerint tölthetünk be pályáztatással vagy meghívással.

Bár az elmúlt évben a lelkészváltáskor több lelkészt is meghallgattunk, véleményeinket ütköztettük és megvitattuk, a végső szót nem mi, hanem a püspök úr mondta ki. A mi lelkészkeresésünk csupán segítette az ő munkáját. Önállóságunk esetén azonban felelősséggel nekünk lesz

feladatunk az új lelkési állás betöltése. Arra természetesen lehetőség van, hogy a nyilvános pályázat helyett meghívással töltsük be az állást, akár jelenlegi lelkészük továbbfoglalkoztatásával.

Mindezek anyagi és erkölcsi terhet, felelősséget rónak ránk, de száz esztendő munkája érik be az önállósodással, melyre kedvező döntés esetén várhatóan 2019 januárjában kerülhet sor. Hordozzuk a folyamatot imádságban, és ha bárkinek kérdése, véleménye merül fel, keresse bizalommal a lelkészt vagy a presbitérium bármely tagját.

Szabó Krisztián

„Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!” (Mk 11, 9)

Passiójáték a nagykáta református templomban

Április 7-én gyülekezetünk egyik álma valósult meg azzal, hogy hosszú idő után újra passiójátékot adott elő közösségünk kicsikből és nagyokból álló csapata.

Az előadás előkészületeiben, a díszletek, ruhák elkészítésében a gyülekezet tagjai közül nagyon sokan voltak segítségünkre, akik örömmel segítettek, hiszen tudták, hogy itt valami nagyon jó és felemelő esemény készül.

A néha estébe nyúló, időnként fárasztó próbákra a templomban és a gyülekezeti teremben került sor. A szövegtanulás folyamata, a közös ötletelés igazi közösséget formált a lelkes amatőrökből. Nagyszerű volt látni és meg tapasztalni egymás segítségét, bátorítását, és mindezek mellett azt az örömet és jókedvet, ami kezdetektől fogva jelen volt a próbák során. Hitünk próbája is volt az előadást megelőző pár hét, hiszen a kezdetben kissé kaotikusnak tűnő darabban csak hittel láthattuk az összképet.

Az előadásra való közös felkészülés mellett személyesen, lélekben is készültünk, hogy valós, megélt hittel, hitelesen tudjuk bemutatni Jézus keresztre feszítése előtti utolsó napjait, és hasonlóképpen képesek legyünk hirdetni a feltámadás örömet és üzenetét a mai ember számára.

A vendégek csendben, elérékenyülve nézték a műsort, ahol a szavainknak, a csendnek, az énekeknek jelentőségük és súlyuk volt. Az előadás elején és végén megszólaló harangszó gondolatokat ébresztett, és arra a felismerésre vezetett, hogy akkor és ott valóban értük szolt a harang, róluk és értük szolt Jézus szenvedéstörténete, és ez a

kétezer éves történet mai is élő és ható. Az igazi üzenete minden ember számára, hogy „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Emellett nem lehet szó nélkül, önvizsgálat és válasz nélkül elmenni.

Nekünk, szereplőknek az élmény óriási volt, hiszen áldás voltunk, és ezzel együtt mi is áldottak. Bízunk abban, hogy a közönség számára is nem csak élmény, hanem egy új felismerésre vezető alkalom volt.

Köszönöm minden segítőnek, támogatónak és szereplőnek a kitartó és odaszánt munkáját.

Hajnal Hajnalka

Presbitereink

Szabó Ivett rovata

Minden gyülekezetnek szüksége van presbiterekre és pótpresbiterekre. A közelmúltban lehetőségünk volt új tagokat választani. Többek között Kovácsné Bakondi Ilona és Szabó Krisztián végzi ezt a szolgálatot. Őket kérdeztem tapasztalataikról, jövőbeni elképzeléseikről.

Mi ösztönözte, hogy elfogadja a presbiterjelöltséget?

Kovácsné Bakondi Ilona: A templomunk 13 éves fennállása előtt, felkérésre szívesen részt vettem Etelkával és a helyettes lelkésszel, Mező Istvánnal együtt a templomunk bontásával és az építéssel kapcsolatos teendők lebonyolításában. Arra gondolok, hogy a hivatalos szervek és az egyház között amit mi tudtunk, segítettünk.

Ön nagyon régóta presbiter. Van különbség a 10 évvel ezelőtti munka és a mostani között? Mit tenne másképp a gyülekezeti közösséget illetően?

Kovácsné Bakondi Ilona: A szüleim, akik mindig, életük minden szakaszában teljes odaadással segítségére voltak a mindenkori lelkésznek, és meghatározó tagjai voltak életük végéig a nagykáta gyülekezetnek, min-

dig példaképeim voltak. Meg nem fordult a fejemben annak idején, hogy ha egy kicsit is hozzájárulhatok a gyülekezetünk életének a megmaradásához vagy előrehaladásához, ne vegyek részt ebben a munkában. Mindig közösségért felelős és dolgozó egyén voltam, és úgy érzem, vagyok ma is. Ha akármilyen keveset is teszek, azt szüntelenül Isten dicsőségére teszem.

Koromra gondolva a jelölés elfogadása után ugyan aggódtam, hogy van-e egyáltalán szükség rám. Azzal a feltétellel maradtam, ha van elegendő fiatal jelölt, én zokszó nélkül, bármikor hátra lépek.

Ön mint nagykáta, aggasztónak tartja, hogy a gyülekezet legalább fele nem is Nagykátáról jár istentiszteletre? Van ennek valami szerepe, jelentősége a mindennapokban? Kell ezen változtatni, és ha igen, hogyan?

Kovácsné Bakondi Ilona: Egyáltalán nem okoz gondot a más településekről jövő tagok léte, de az aggaszt, hogy kevesen vagyunk. Állandóan foglalkoztat engem is a probléma, hogy a keresztek, esküdtek nem járnak rendszeresen, és hogy hogyan lehetnek őket közöttünk tartani. Ez ugyanígy volt régen, mint ma. A hogyanra keressük a választ.

Mik a tervei a jövőre nézve presbiterként?

Kovácsné Bakondi Ilona: Amíg köztetek lehetek, szívvel és lélekkel megteszem, amit tehetek Isten segítségével a gyülekezetünkért. Hogy hogyan tarthatjuk meg a híveket az elkövetkezendő években is, erre keressük a megoldást és reménykedünk. Dr. Komlósi Péter esperes 2003-ban az építkezés előtt énekelte velünk a 479. dicséretünket. Ez lebeg a szemem előtt, és a kedven-cem.

Szabó Krisztián

Mi ösztönözte, hogy elfogadja a presbiterjelöltséget?

Szabó Krisztián: Sokat vívódtam, mert úgy éreztem, túl sok feladatot vállalkozok fel, és energiám felmorzsolódik. Sokat imádkoztam, és végül Isten érlelte meg bennem azt a gondolatot, hogy mivel a gyülekezet életének számos területére rálátásom van, ezért fontos, hogy a döntések meghozatalában is segítsen a presbitérium munkáját, ha megbízást kapok a közösség tagjaitól.

Te mint régi presbiter, hogyan látod a gyülekezetet? Szerinted fejlődik? Fontosnak tartod az önállósodást, és ha igen, miért?

Szabó Krisztián: A régi presbiterség azért kicsit túlzás, hiszen csupán 2014-től kapcsolódtam be a presbitérium munkájába, először pótpresbiterként, majd 2016 januárjától presbiterként. A fejlődés azonban számomra egyértelmű. Amikor néhány éve a 100. évfordulóját ünnepelte a gyülekezet, Pintácsi Évivel egy emlékkönyvet szerkesztettünk a mögöttünk hagyott évszázadról. Ekkor ismertem meg alaposabban az egyházközség múltját, láttam, honnan jöttünk, és hol tartunk ma. Csofálatos időutazás volt. Istennek hála

Kovácsné Bakondi Ilona

a gyarapodás, erősödés pedig máig tart. Emiatt is fontosnak tartom az önállósodást, gyülekezetük megérett erre. Ezzel tartozunk elődeinknek is, akik évtizedeken keresztül munkálkodtak ezért. Gondolataimat egy másik cikkben részletesen is leírom.

Mit tennél másképp a gyülekezeti életet illetően?

Szabó Krisztián: Formálódó közösség a miénk. Bár vannak hagyományaink, sok „szokásunk” még kialakulóban van. Nem látok olyan területet, amin gyökeresen változtatni kellene. A gyülekezet erősödése, lelki és anyagi gyarapodása számomra azt jelzi, jó úton járunk. Ami fejlődésünket segíti, és közelebb visz minket az Úrhoz, azt támogatom. Fontosnak tartom azonban, hogy nem a magunk akaratát húzzuk rá a közösségre, hanem türelemmel, állhatato-

san kérjünk el mindent Istentől.

Ha jól tudom, a lelki ébredés a kedvenc témád. Mondanál erről néhány szót?

Szabó Krisztián: A 2011-es konfír-mációmra készülve, és azóta is különös utazáson vettem és veszek részt. Rádöbbsentem, hogy korábban nagyon félreismertem az Urat. Saját elképzeléseket gyártottam, és azokba a keretekbe szorítottam bele. Amióta azonban a valóságos Isten megismerésére törekszem, egészen másképp látom. Fontos lenne, hogy mind többen kilépjünk a vasárnapi keresztyénségből. Túllépjünk azon, hogy hetente egyszer eljövünk a templomba, a hét többi napján pedig a mindennapi gondoknak, feladatoknak, terheknek engedjük át az uralmat felettünk. Jó megtapasztalni még a nehézségek közepette is

Isten szeretetét. Kívánom, hogy minél többen érezzék és lássák ezt meg gyülekezetünk tagjai közül is. Mert ettől erősödik lélekben a közösség.

Mik a terveid a jövőre nézve presbiterként?

Szabó Krisztián: Nagy terveket ritkán fogalmazok meg. Az elmúlt évek tapasztalata, hogy az Úr mindig elénk hozza a feladatot, de elkészíti a megoldást is. Rajtunk áll, hogy az Ő tervébe kapcsolódunk be, vagy saját utunkat kezdjük járni. Én továbbra is szolgálni szeretném a közösséget és engedni, hogy eszköz lehessen Isten kezében. Meglátni, hogy mik azok a területek, melyeken használni kíván. Ezért vállaltam a megbízatást.

Köszönöm válaszaitokat! Életere, szolgálataitokra sok erőt és áldást kívánok!

Ócsai kirándulás

„Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.” (Zsolt 68,20)

A Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközséghez Nagykáta, Tápióbecs és Tápiószentmárton református hívei tartoznak. Gyülekezetünk lelkesze Faragó Dávid, aki javaslatot tett egy ócsai kirándulásra, amit örömmel fogadtunk el.

Napjainkban divatosak lettek a cégek életében a csapatépítő tréningek, amelyek lehetőséget biztosítanak, hogy az ott dolgozók jobban megismerjék egymást, hatékonyabban tudjanak együttműködni. A gyülekezetünk célja is a csapatépítés volt, egymás jobb megismerése és kommunikációnk fejlesztése. Ez egy kiváló alkalomnak bizonyult arra, hogy a nagykátai, a tápióbecsi, a tápiószentmártoni református tagok együtt lehettek, és jobban megismerhették egymást. Sajnálatainkra a

lelkészünk, más elfoglaltság miatt nem tudott velünk eljönni.

„Mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok köztetek.” (Mt 18,19-20)

Ócsára érkezésünk első állomása a református templom volt. A gyönyörű műemléket megcsodálhattuk kívül, belül. Az egykor ócsai premontrai kolostor ma református templom. 13. századi román stílusú, három hajós, kereszthajós bazilika, amely a premontrai rend számára épült, a román kor legértékesebb fennmaradt magyarországi alkotása.

Felújítását a 20. század elején, 1922-1924-ben Foerk Ernő budapesti építész tervei alapján végezték. Az Árpád-korban Ócsa térsége királyi birtok volt, ezért feltételezhető, hogy az ócsai premontrai apátságot az egyik Árpád-házi király alapíthatta. Erre utalhat a templom belsején látható freskók egy része is.

A feltárt freskók Árpád-kori falfestészetünk kiemelkedő alkotásai. A szentélyben a Maiestast körülvevő apostolokat, az azt elválasztó hevederíven pedig Szent Miklós és Szent György alakját, a presbitérium északi falán Szent László és Szent Margit

legendájából elevenednek meg részletek. Vele szemben az Utolsó ítélet ábrázolását láthattuk.

Néhány énekkaros énekelni kezdett, majd valamennyien csatlakoztunk hozzájuk. Így a templom akusztikájában is gyönyörködhattunk. Lenyűgözően békés hangulattal hagytuk ott az épületet. Igazi élmény volt mindannyiúnknak.

Ébéd után a tájház néprajzi gyűjteménye tárult elénk. A lakóházban bemutatott, jórészt helyben gyűjtött használati tárgyak, munkaeszközök, ruhák népviseleti textilbabák és bútorok a száz, kétszáz évvel ezelőtt élt ócsai emberek mindennapi életéből adtak ízelítőt.

A zsellérházban, azaz a melege-dőben láthattunk egy működőképes kemencét, egy csikótűzhelyt.

A melléképületben és az udvaron a gazdálkodás eszközeit, a mocsaras vidékhez kötődő tárgyak, szerszámok voltak érdekesek. A Turján Ház az Ócsa-környéki Turjánvidék különleges természeti kincseit mutatta be.

Végül a bátrabbak, akik a gyaloglást vállalták, megérkeztek a természetbe. Egy rövidebb útvonalat vállaltunk, a fáradság és az idő hiánya miatt. Az egyedülálló látványosság az Ócsai Tájvédelmi Körzet része, a

Duna-Tisza-közére jellemző, homokos talajon kialakult lápmedencék egyike. A Nemzeti Park által kialakított tanösvény, az országút melletti parkolóból indul. A földút mindkét oldalán húzódó láprétek közt vezet.

Megfigyelhettük a különleges élőhely egyedi növényeit. Láttunk orchideát is, hiszen ez volt a sétánk húzóereje. Gyönyörködhattunk volna tovább is a táj szépségében, de az égiek közbeszóltak. Tűző napsütésben indultunk útra, de hirtelen ránk

zúdult a májusi „aranyeső”, amit akkor nem így értékeltünk.

Ázott sétánk után, elfáradva foglaltuk el helyünket a buszon, s indultunk haza. Ez a nap minden résztvevőnek nyújtott valamilyen kedves emléket, élményt. Hiszen egymással beszélgetve, egy tartalmas, emlékezetes, lelkiileg, szellemileg, fizikailag feltöltött kirándulás részesei lehetünk.

Ulrich Péterné

Isten velünk, viszontlátásra!

Milyen kettős ez a tavasz! Miközben gyönyörködünk szépségében, ahogyan ontja színeit, illatát, hangjai a megújulást harsogják, csendesben földi életek szűnnek meg. Emberek visszaadják lelküket a Teremtőjüknek. A tavaszhoz képest ők csendesek. De miért lennének mások? Egész életükben ilyenek voltak. Csendben, szeretetben éltek. Így emlékezünk mi is rájuk. Valahogy mégis magukra vonták figyelmünket hűségükkel, türelmükkel, kitartásukkal, szerénységükkel, jókedvű szolgálataikkal. Hálásak vagyunk Istennek, hogy ismerhettünk, szerethettünk benneteket. Bár tudjuk hová mentetek, hol vagytok, mégis fájdalmas volt a búcsú, az elengedés.

Mindig szeretettel gondol a gyülekezetünk egykori presbiterére, *Dehenes Miklósné Magdikára* és élete végéig aktív, lelkes tagjára, *Koncz Józsefné Marikára*.

dr. Gál Jánosné

Lefelé tartunk, mondják rólunk az emberek,
ha fakul szemünk fénye és hangunk megremeg.
Sajnálkozó mosolyt is meg-megfigyelhetünk,
amikor kihagy néha az emlékezetünk.
De bánkódjam miatta? Az óra leperreg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

...

Lefelé tartunk, mondják. Nem! Fölfelé megyek!
Hallom már a távolból a győztes éneket.
S látom, fehér ruhában, királyi trón körül
Nagy nyomorúságból jött, boldog sereg örül.
Utam nem lefelé tart, csak a cél közeleg!
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

(Túrmenezi Erzsébet: Lefelé tartunk? - részlet)

Könyvajánló

Kyle Idleman

nem pusztán rajongó

Nos, nem egy vidám borító. Ez volt az első gondolatom, amikor kezembe vettem Kyle Idleman *nem pusztán rajongó* című könyvét.

De hiszen én már az vagyok. Ez volt a második gondolatom, miután elolvastam a fekete tábláról az alcímet harsogó fehér betűket: „*Hogyan válhatok Jézus teljesen elkötelezett követőjévé?*”

Aztán mégis belevágtam az olvasásba. Csak úgy, kíváncsiságból, vajon mi újat tud mondani nekem a tanító pásztor könyve.

Majd jöttek a részek, a fejezetek. Őszinte állapotfelmérésre hívtott a szerző, hogy rajongója vagy követője vagyok Jézusnak. És ahogy olvastam, pillanatok alatt porladt szét magabiztosságom, az első néhány lap után rádöbbenem, hogy amit magamban elszánt Jézus-követésnek hittem, az sokszor pusztán rajongás. Betűről-betűre, lapról-lapra bontotta le bennem a könyv mindazt, amit eddig szilárd hitnek véltem, és rávilágított, hogy sok területen inkább csak rajongója vagyok Krisztusnak.

Követed Jézust, vagy csak egy rajongója vagy? – teszi fel a kérdést a fülszöveg. Majd folytatja: „*A rajongók elég közel akarnak lenni Jézushoz, hogy ennek minden előnyét kiélvezzék, de nem elég közel ahhoz, hogy áldozatot is hozzanak. Jól megvannak azzal, hogy elismételnek egy imát, hétfőként gyüle-*

kezetbe járnak, és kiragasztanak egy Jézus-halat az autójuk hátuljára. De Jézus valóban csak egy ilyen mértékű kapcsolatot akar?”

Mire a könyv végére értem, tökéletes látteletet kaptam, hogy hol tartok a követővé válás útján. Egyszerre volt megdöbbenő és felemelő. Megdöbbenő, hogy eddig mennyire tökéletesnek és elégségesnek láttam a Jézussal való kapcsolatot, és felemelő, hogy rámutatott a könyv azokra a területekre, ahol változtatni kell.

Néhány fejezetcím: *tudsz róla valakit, vagy bensőséges kapcsolatban vagy vele?; Jézust követed, vagy szabályokat?; bárhová. mit szólsz ahhoz, hogy „oda”?*

A könyvet csak őszinte önvizsgálattal és elszántsággal szabad olvasni. Egyébként nem érdemes. Úgy viszont különös utazást jár be az olvasó. Csak csatlakozni tudok egy újságíró ajánlásához: „*Vedd elő a szövegkiemelő filcedet, és engedd, hogy Kyle visszavigyen a kereszténység lényegéhez.*” Mert nagyon eltávolodtunk tőle.

Aki kedvet kapott az utazáshoz, az megtalálja Kyle Idleman könyvét a gyülekezeti könyvtárban. De sokkal inkább javasolt saját példányt venni, és kiemelni, aláírni, bekarikázni. Mint egy tankönyvben.

Szabó Krisztián

Pályázati eredményeink

Egyházközségünk eredményesen pályázott a templomfűtés korszerűsítésére. Az elmúlt év végén benyújtott kérelmünket az egyházmegye támogatásra érdemesnek ítélte, és májusi döntésével összesen 3 millió forintos összeget biztosított a nagykátai templom fűtésének fejlesztésre.

Az előkészítő munkák megkezdődtek, a presbitérium Sándor

Gábort és Szabó Krisztiánt bízta meg a beruházás koordinálásával.

Bízunk benne, hogy őszre korszerű, hatékony és energiatakarékos padfűtéssel tudjuk komfortosabbá tenni templomunkat.

Eredményesen szerepelt a gyülekezetünket támogató ReFormák Alapítvány is a Nemzeti Együttműködési Alap civil szervezetek számára kiírt pályázatán.

Az alapítvány 200 ezer forint támogatást nyert el technikai eszközök (projektor, fénymásológép) beszerzésére, melyeket a civil szervezet mellett természetesen gyülekezetünk is használhat majd.

A presbitérium hálás szívvel köszöni meg a pályázatok elkészítésében közreműködők munkáját, és a támogató szervezetek kedvező döntését.

Rendszeres alkalmaink

Heti rendszeres alkalmak:

Szerda	Bárka Nyugdíjasklub	10.00 óra
	Imakör	17.30 óra
	Bibliaóra	18.00 óra
Péntek	Ifjúsági klub	17.00 óra
	Gyülekezeti kórus	18.30 óra
Vasárnap	Énektanulás Nagykátán	9.30 óra
	Istentisztelet Nagykátán	10.00 óra
	Gyermek-istentisztelet Nagykátán	10.00 óra
	Istentisztelet Tápiószentmártonban	17.00 óra
	Istentisztelet Tápióbicskén	16.00 óra

További rendszeres alkalmak:

Süti vasárnap Nagykátán minden hónap második vasárnapján.
 Úrvacsoraosztás minden hónap utolsó vasárnapján.
 GyűrűKúra Fiatal Házasok Klubja minden hónap második vasárnapján.

További információk a gyülekezet honlapján, a www.reformak.hu oldalon.

Bankszámlaszám változás

Egyházközségünk számlaszáma megváltozott. A banki átutalással fizetett egyházfenntartói járulék, adomány a jövőben az alábbi számlára fizethető:

OTP Bank
11742063-21454624

A presbitérium

33/2017. (XII.07.) számú
 határozata alapján az
 egyházfenntartói járulék
 összege 2018. évben
 12.000 Ft/év/fő.

**2018.08.20-
24.**

**délelőttönként,
anyanyelvi tanárokkal**

További információ és jelentkezés:
www.reformak.hu/angolhet
06-30-477-6767

Angol nyelvű hét

Általános- és középiskolások részére.

Ha már tudsz egy kicsit angolul (nem most kezded el tanulni), de tudásodat kötetlen formában a nyár során is szeretnéd tovább gyarapítani, akkor jelentkezz!

Nyelvtanulás, játékok, tradicionális angol énekek, bibliai történetek és tanulságok, angol specialitások.

Helyszín:

**a nagykátai
református templom**

A nagykátai református gyülekezet és a brit UFM misszió közös szervezésében.

HÍD - a nagykátai református gyülekezet hírlevele. Megjelenik negyedévente a Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközség kiadásában. Felelős kiadó: Faragó Dávid lelkipásztor. A szerkesztőség tagjai: Sándor Gábor, dr. Gál Jánosné, Szabó Ivett, Szabó Krisztián. Korrektor: Kőszeghy Katalin. A szerkesztőség címe: 2760 Nagykáta, Ady Endre út 29. E-mail cím: reformak@reformak.hu. Webcím: www.reformak.hu/hid. Nyomdai munka: boommédia Kft., Jászberény. A hírlevél ingyenes, de kiadása támogatható az OTP Banknál vezetett 11742063-21454624 számú számlára történő átutalással.